

DIJOURS SANT

(Jo 13,1) *Abans de la Pasqua, (la festa del pas de Déu que salva),... 'sabent' que havia arribat la seva 'hora' de passar d'aquest món al Pare", Jesús ens deixa el seu Testament convidant-nos a estimar com ell mateix ha estimat, "fins a l'extrem".*

*Jesús "sap" que s'apropa la seva mort. "Sap" que els seus deixebles estan a punt de sofrir una dura prova veient al seu Mestre condemnat per blasfem i com a rebel polític. Per això, Ell vol reafirmar-los i animar-los a continuar vivint i proclamant el seu projecte. Els havia dit: *"seré amb vosaltres fins a la fi dels temps"*. Ara vol ratificar aquesta promesa i els assenyala també la conducta que han de seguir. Ho fa mitjançant dos gestos profètics que relata sant Joan: *un menjar de comiat –l'últim sopar- i el rentat dels peus.*

Els dos gestos resumeixen d'alguna manera l'esperit i l'estil que sempre van animar la conducta de Jesús ratificada amb la seva mort acceptada per i amb amor: ha estat l'home totalment per als altres, ha compartit tot el que era i tenia; no per a dominar, ni per a aconseguir prestigi, sinó per a servir per amor fins a lliurar la pròpia vida, sofrint el menyspreu i destí de les víctimes.

*Hauríem de 'contemplar' moltes vegades aquest moment de la vida de Jesús [*de fet es converteix en un moment programàtic*]. Havia vingut *"no per a ser servit, sinó per a servir i donar la seva vida en rescat per molts"*(Mc 10,45). Per això, Jesús ho proposa als seus deixebles com a exemple a imitar: *"Enteneu això què us he fet? Vosaltres em dieu 'Mestre' i 'Senyor', i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!"* (Jo 13,12-15.17).

Jesús està manifestant obertament el seu desig: que els seus seguidors recreem l'esperit de la seva conducta en la nostra vida. Està indicant als deixebles que també ells han de deixar-se animar pel mateix tipus d'amor que el va portar a ell a fer-se servent; que la vida del cristià ha de ser una successió de serveis a fer per al bé dels altres, com ha fet ell.

No ho entenen. Pere no pot entendre aquest canvi de valors: que *'el que mana es posa a servir'*... Realment és un gest estrany el que fa Jesús. (*"Sap que té el poder... Rebaixar-se d'aquesta manera i fer una tasca d'esclau és inadmissible"*) I és sempre Jesús el que ha d'ajudar-nos a entendre, una i altra vegada, que *el poder de Déu és diferent*, que el Messies ha d'entrar en la glòria i portar a la glòria mitjançant el sofriment i el rebuig. *Aquesta és la missió que ha rebut i l'estil de vida que Jesús predica i practica: Ara es despulla del seu mantell i s'humilia. En la creu es despullarà de la vida i es donarà a si mateix per tots.*

I, en aquest context, la tradició de l'Església situa la institució de l'Eucaristia i del Sacerdocí Ministerial, i el manament de l'amor frater. *Per una part, L'EUCARISTIA com *una nova manera de presència, (Nova i Eterna Aliança)*. Jesús havia vingut al món *per amor despullant-se* de la seva glòria i 'amagant' la Divinitat en la seva Humanitat. Ara, també *per amor, ha volgut fer 'estable' aquesta ocultació i humiliació: ha amagat tant la glòria de la Divinitat com la seva Humanitat, sota les aparences del Pa i del Vi.* L'Eucaristia és, de fet, part integrant del Misteri Pasqual: Mort i Resurrecció de Jesús que Ell anticipa donant-nos el seu Cos sacrificat i la seva Sang vessada per nosaltres.

*I, d'altra banda, el SACERDOCÍ MINISTERIAL: des d'aquell primer Dijous Sant, generacions d'homes, sabent que portem aquest tresor *"en vasos de terrissa"*, repetim cada dia, *"amb temor i tremolor"* i en primera persona, els mateixos gestos i paraules de Jesús: *"Això és el meu Cos", "Aquest és el calze de la meua Sang", "Feu això que és el meu memorial"*. I cada dia també, som cridats a acollir la seva invitació a reproduir constantment "això": o sigui, el dinamisme de l'esperit de Jesús, de l'amor de Jesús, de l'oblació de Jesús, del compliment de la voluntat del Pare, de la Passió de Jesús com expressió d'amor al Pare i als germans (que és un únic i mateix amor).

Sabem perfectament que, ben igual que aquells primers apòstols no van madurar de sobte pel fet d'haver estat cridats per Jesús, tampoc no madurem nosaltres pel nostre Baptisme o quan acceptem la nostra vocació concreta en la comunitat. Tenir un amor profund i una fe madura seran sempre un do de Déu i fruit d'un procés laboriós. Per això també, ens hem d'afanyar en celebrar l'eucaristia com a "memorial" de la vida, mort i resurrecció de Jesús. I no tant sols com a evocació del passat sinó intentant d'actualitzar-lo en la nostra pròpia conducta. Només en la mesura en què s'actualitzin els comportaments de Jesús en la nostra pròpia vida, la celebració eucarística serà centre i cim de la comunitat cristiana. Per això, la bona salut de l'Església demana tornar contínuament a Jesucrist.

És molt significatiu que el dijous sant sigui també DIA DE L'AMOR FRATERN. Serà sempre lamentable que els cristians celebrem l'Eucaristia sobretot com un ritu religiós (buscant només la nostra salvació...) oblidant la recomanació de Jesús en l'últim sopar: *"Feu això que és el meu memorial"*. → Per això, com que Crist *"continua viu i segueix actuant"* en l'Eucaristia, cal deixar-se *"modelar"* per Ell també en l'adoració eucarística= deixar-se bronzejar pel Sol de l'Eucaristia, (*prendre banys de sol eucarístic...*) Ens cal *"estar amb Ell"*, amb temps i paciència... (*el bronzejat no és cosa d'un moment*)... Com diu Sta. Teresa de Jesús: *"Si no se sap estar amb Ell, aguantar almenys que Ell hi estigui amb tu"*.